

Marttajuhlissa Rakvereläisten puolesta onnittelet ojensi Marika Vartla vastaanottajana Marttojen Arja Ruokonen ja Pirkko Paavola.

Kuljetus Kaukonen Oy

– Elimäen yrittäjät ry:n valitsema Vuoden yrittäjä 2014

Kyläyhdistys onnittelee kylämme yrittäjää huomionosoituksesta! Toivotamme edelleen menestystä yrittäjätaipaleelle.

Nurkkakuntaisia kysymyksiä palkinnon johdosta.

Mitä on Niinimäen vahvuuksia yrityksenne toiminnalle?
Kylän keskeinen sijainti Elimäen ja Kouvolan välissä. Myös alueen rauhallisuus on Niinimäen suuri valtti.

Mitä kohtaa tieturvallisuudessa olisi kylämme alueella eniten korjattavaa?

Eniten korjattavaa taitaa olla Kukonojantien ja kuutostien risteyksessä. Pienellä autolla näkyväisyys on huono varsinkin Kouvolan suuntaan ja isolla autolla liikennevirtaan liittymisen vie yllättävän paljon aikaa. Kylän kapeilla teillä olisi myös hyvä kiinnittää huomiota nopeuksiin, niin pienellä kuin isollakin autolla ajettaessa.

Viikon loma perheen kanssa, minne suuntautuisi?

Perinteisesti lomaviikko suuntautuu Suomen Lappiin, joka on hyvä lomakohde ympäri vuoden!

Kätevät emännät

Elimäen kirjastossa oli syyskuun ajan niinimäkeläisen harrastajavalokuvaajan Rauni Pakkalan valokuvanäyttely Kätevät emännät. Idea näyttelystä kehittyi pikkuhiljaa monen asian summana, alkaen Kymenlaakson Opiston kotitehtävästä, vanhoista valokuvista ja sosiaalisen median emäntä-keskusteluista sekä vastavedosta salakuvaajille. Lopputyönsä oli kuvatoimistojen sekä Googlen kuvahaun tuottama aikansa elänyt kuvamateriaali sanalle emäntä. Näyttelyn kustannuksiin Rauni sai apurahaa JEV-säätiöltä.

Kuvatut nykyaikaisten mautilojen emännät Anuriikka Lallukka Iitistä ja Tiina Pekko Artjärveltä löytyivät kuvaajan facebook-kavereilleen tekemän ehdotuksen pohjalta. Kuvat toteutettiin muutamana päivänä aidoissa tilanteissa kummankin emännän töitä ja harrastuksia seuraten. Lopullisen sijoituspaikkansa nämä kuvat saanevat kummankin emännän navetoiden toimistojen seiniltä, kuvaajalla lienee jo uusia ideoita hautumassa.

Niinimäen kyläyhdistyksen puheenjohtajan palsta

Elämme vuoden pimeimpiä aikoja. Paksut pilvet ja maan lumetomuuksu tekevät keskipäivistäkin hämärän. Tähän aikaan vuoden kierrossa sattuu pyhäinpäivä. Erityisen koskettava tämä vainajien muistopäivä on sen johdosta, että niin monet kylämme asukkaat ovat poisnukkuneet kuluvana vuotena. Aina tuoni tuo surua ja kaipautta, vaikka sen saapuminen ja läheisyys olisikin jo arvattavissa. Saati sitten, kun äkkiarvaamatta, yllättäen kuulemme omaisen, ystävän, naapurin tai kauempanakin asuvan ystävän poismenosta. Kun sytytämme kynttilän ja katsomme sen elävää liekkiä vie se ajatuksemme kysymyksiin miksi, miksi näin, ja miten kauan oma elämänliekkimme saa leppäätä näissä maailman tuulissa?

Kun joutuu poistuu tulee uutta tilalle. Olemme saaneet niin juurilleen palanneita kuin aivan uusia asukkaita kyläämme. Kyläyhdistys haluaa palvella niin alkuasukkaita kuin muuttaneita-kin kaikin keinoin, joita sillä on käytettävissä. Yksi tärkeä asia on luoda tunnettavuutta ja hyviä naapurisuhteita kaikkien kesken. Oma rauhansa jokaiselle, itselle ja naapureille. Kuitenkaan kukaan ei yksin täällä pärjää, tarvitsemme toisia ihmisiä sekä henkiseen hyvinvointiin, että monissa arjen eteen tuomissa ongelmissa. Onhan parempi koettaa sovinnossa elää tämä ainoa elämämme tässä ajassa.

Kymenlaakson kylät ry, maakunnallinen kylien yhteistyöelin on hankkeessaan ”Arjen turvaa” käynyt eri vaaratilanteisiin varautumista läpi. Teuroisten hätäensiapuulta kertasi näitä kansalaistaitoja, joita kaikilla pitäisi olla. Niinimäen tilaisuudessa kävimme läpi niin alkusammutuskaluston käyttöä, kuin puusavoton vaaratilanteita. Heinäkuun Helenamyrsky toi omanavun taitojen tarpeet esille käytännössä. Kun satoja puita kaatui teille Kymenlaaksossa, ei autanut vaikka kuinka moni soitti autostaan hätäkeskukseen autoletkan senkun venyessä tukkien tukkiessa tien. Pian myrskyn jälkeen isäntien moottorisahat alkoivat soimaan ympäri kylää, ja konemiehet puskiivat teitä auki, palokunnan apua olisi täällä saatu odottaa kauan. Erittäin tärkeää apua tarvitessa on oikea paikkatieto. Olipa se seinällä oleva osoite, älypuhelimesta saatavat koordinaatit tai vaikka gps-navin antama tieto.

Toivotan turvallista talvea kaikille lukijoille, pysytään pystyssä talven liukkailla. Nautitaan vuodenaikojen vaihtelusta.

www.kymenkylat.fi/niinimaki/

Kadonnutta kansanperinnettä

Teksti: Antti Suikkanen

Vielä 1960-luvulla oli kotiseudullani tapana polttaa köyritulia Mikon päivän jälkeisenä maanantaina lokasyyskuun vaihteessa. Kymijoen varrella käytetty sana köyri tunnettiin muualla Suomessa paremmin kekri muodossa.

Se oli syksyinen juhla, jota vietettiin muinoin vainajien muistoksi ja satokauden päätökseksi. Naamioituneet, ilmeisesti vainajia esittäneet nuoret saattoivat kulkea silloin talosta taloon kestityksen toivossa. Myös pöydän runsas kattaminen sekä eläviä että kuolleita varten kuului tapoihin.

Meillä köyriin viettoon kuului ainoastaan kokon polttaminen Kukonojan soramontussa.

Muutamat nuoret kasasivat lähimetsistä hakkuun jäljiltä oksia ja latvuksia niin, että polttamista riitti koko illaksi. Illalla kuuden maissa saapuivat ensimmäiset paikalle sytyttämään kokkoa. Me pojatkin saimme mennä ainakin alkuillaksi katselemaan, mitä paikalla tapahtui. Lähdimme usein jalkaisin Paavolasta pikkuserkkuni Immon johdolla. Taskulamput olivat silloin jo aika hyviä ja niinpä saatoimme oikaista pimeään metsän kautta soraumontun reunalle vakoilemaan. Se tuntui aina jännittävältä, vaikka mitään erityistä ei koskaan tapahtunutkaan. Oli tapana hiukan näyttää oman lampun valovoimaa ja osoitella valokiihlalla paikalla olijoihin. Siihen aika yleinen reaktio oli huudahdus: ”Tuikut jouluks!”

Joskus sateisena syksynä oli määrän kokon sytyttäminen vaikeaa. Kerran kun sytyttäminen ei taas tahtonut millään onnistua, paikalle saapui sopivasti uudella Gilera-merkkisellä moottoripyörällä joku kaveri Korialta. Hänen pyöränsä tankista saatiin hyvässä yhteisymmärryksessä imaistua letkunpätkällä vähän bensaa. Pahaksi onneksi bensaa pääsi lorahtamaan pyörän satulalle. Kun siinä pohdittiin, millä sen saisi pois, keksi joku pilallaan sanoa, että tulitikku olisi siihen kova sana. Siinä samassa kävi leimahdus, kun joku raapaisi tikun ja satula lemahti tuleen. Harvoin on nähty niin ripeää sammutustoimintaa, kun pyörän omistaja yritti tukahduttaa liekkejä nahkapuseronsa hihoilla ja toiset pyörän ympärillä olleet käsiineillään hakaten. Kaikkien helpotukseksi liekit saatiin nopeasti sammumaan ja pyörä pelastui. Satulaankaan ei tullut

juuri mitään jälkiä. Ainoastaan sen väri vaaleni vähän. Tulitikun raapaisijan järjenjuoksua ihmeteltiinkin sitten oikein porukalla, mutta hän ja pyörän omistaja saivat sovittua asian saman tien. Bensan avulla kokko saatiin lopulta syttymään ja se oli kuitenkin pääasia.

Kun nuotio oli palanut riittävästi, oli tapana laittaa nauriita, lanttuja tai perunoita nuotion reunahiillokselle paistumaan. Juureksia ei tuotu koskaan kotoa, sillä perinteen mukaisesti ne oli kähvellettävä jostakin. Aina joku olikin tietävinään pellon, josta kannatti lähteä juureksia vohkimaan. Kun varkaat kerran saapuivat moottoripyörällään, oli kuskin takana istuvalla molemmissa käsissä melkoinen kantamus naatteineen päivineen tuotuja juureksia. Kaikki olivat aivan innoissaan hyvästä saaliista. Pian kuului kuitenkin nuotion ääreltä äänekäs naurunremakka. Huomattiin, että juurekset eivät olleet lanttuja tai nauriita vaan lehmille tarkoitettuja rehujuurikkaita. Niitäkin yritettiin paistaa ja maistella, mutta huonolla tuloksella.

Joinakin syksyinä pidettiin viikon päästä ensimmäisistä köyreistä vielä uudet, niin sanotut nokiköyrit. Silloin oli lupa noeta kenen tahansa paikalle tulleen kasvot. Nokea hangattiin käsiin nuotion hiiltynestä puusta, jonka jälkeen yritettiin mahdollisimman huomaamattomasti hiipiä kohteeksi valitun taakse. Nokisten käsien pyyhkäistessä kunnolla kasvoja saatiin muutos ulkonäköön hetkessä. Hurjannäköisiä ”sotamaalauksia” nähtiin illan mittaan syntyvän kuin liukuhihnalta. Usein nokeutuivat myös vaatteet, mutta siitä ei kannattanut valittaa, vaikka kotona pesun tarpeessa olevista vaatteista saattoikin saada vähän sapiskaa.

Nokiköyreille tuli yleensä aika paljon tyttöjä. Pojat yrittivätkin noeta heitä ja tytöt vuorostaan poikia. Kyse oli siis kiinnostuksesta vastakkaiseen sukupuoleen. Kaikkein suosituimmat olivat yleensä nokisimpia. Joskus joku tyttö ja poika huomattiin kadonneen nuotion valon piiristä. Heidät saattoi yllättää pussailemasta pimeässä.

Köyriperinteen herättämisestä on viime aikoina keskusteltu. On pohdittu, voisiko se aitona suomalaisena korvata suosittu halloweenin, joka on Irlannista Amerikan kautta Suomeen tullutta tuontitavaraa. Molempiin juhliinhan kuuluu kieltämättä samantapaisia aineksia. Ehkä juuri siksi – samantekevää.

Niinimäen martat 55 vuotta

Niinimäen martat ovat toimineet jo 55 vuotta, yhdistyksen perustava kokous pidettiin Niinimäen koululla 12. helmikuuta 1959.

Läsnä oli 15 henkeä. Yhdistyksen nimeksi päätettiin Elimäen Niinimäen Marttayhdistys. Jäsenmäärä kuitenkin kasvoi nopeasti ja oli parhaimmillaan n. 60 jäsentä.

Marttatyttötoiminta alkoi myös samanaikaisesti ja vuoden lopussa tyttöjen määrä oli 15. Tänä päivänä jäsenmäärämme on 22 marttaa ja marttatyttöjä ei jäsenluettelossa ole yhtään.

Toiminta yhdistyksessä alkoi vilkkaasti, marttailtoja järjestettiin joka toinen torstai. Kurseja sekä opintopäiviä ja -iltoja järjestettiin innokkaasti kaikenlaisten teemojen ympärille, usein kuitenkin kyse oli ruuasta tai käsitöistä. Käsityökilpailuihinkin jotkut ottivat osaa ja palkintojakin saivat.

Äitienpäivä- ja pikkujoulujuhlia järjestettiin koululla. Ohjelma oli arvokasta, puhujana äitienpäiväjuhlissa oli omien puhujien lisäksi pappi tai joku muu arvokas henkilö ja marttatytöt ja koululaiset esittivät ohjelmaa.

Retket olivat myös suosittuja ja niitä tehtiin lähialueille ja kauemmaksikin, aina Tukholmaan asti.

Omaisuuksien kartuttamisen martat aloittivat toisena toimintavuonna hankkimalla umpiointikattilan. Umpiointi oli kova sana säilönnässä kun pakastimia ei ollut.

Viisikymmenviisivuotista taivalta juhliittiin Elimäen Riistapoiikien metsästysmajalla elokuun 9 päivänä kalasopan ja täyte-kakkukahvien kera. Juhlissa mukana oli Rakverelaisia vieraita.

Juhlien lisäksi on ollut muutakin toimintaa, keväällä Värin Pirjon pihalla vaihdettiin taimia ja saatiin Pirjolta asiantuntija vinkkejä kasvien hoitoon. Ennen kesälomaa käytiin Puustellissa uimassa ja sieltä myös syyskausi pyörähti käyntiin. Korvenkylän kesäteatterissa vierailtiin heinäkuussa katsomassa Topi Sorsakoskesta kertovaa näytelmää. Kaksi martha-iltaa pidetään vielä syksyn aikana ennen Mikkelässä joulukuussa vietettävää koko perheen puurojuhlaa.

Lisää toiminnastamme, hallituksen jäsenistä ja muista toimi-joista voi kysellä sihteeriltä Paavolan Pirkolta puh. 0400-125525 tai puheenjohtajalta Ruokosen Arjalta 040-5580642. Arjalta voi kysellä myös vuokrattavaa kahvinkeitintä, lettupannua ym. Otamme myös uusi jäseniä joukkomme. Ota yhteyttä ja tule tutustumaan.

Martat

Pihan ja puutarhan kesä

Tänä vuonna kevät tuli rytinällä ja lämpimän sään vuoksi istutukset ja kylvöt sai aloittaa aikaisin. Nuo jokavuotiset ystävämme, Matias-myyrät olivat taas kaivelleet koloja ja käytäviä aivan riittävästi ja kekoja oli ilmestynyt pitkin mäkiä. Istutin daalioita penkkiin ja lisäksi vähän uutta pehmeää multaa ja siitäkös riemu repesi, koloja ilmestyi lisää ja kävin joka aamu tallomassa ne umpeen, samalla talloin daaliat, mutta sitkeitä kun ovat, kasvoivat ja kukkivat sitä komeammin, autotalliin on karrätty mukuloita, monta laatikollista, odottamaan ensi kevättä.

Alppiruusut ja atsaleat kukkivat komeasti. Olivat hyvin selvinneet lähes lumettomasta talvesta ja uskalsinkin hankkia yhden uuden atsalean lisää. On vaan suojattava talveksi, kun ovat jänisten suurta herkkua. Jäniksien toissa talvena kaluama Tuuren-pihlajakin on antanut uusia elonmerkkejä, toivottavasti selviää.

Lämpimän alkukesän jälkeen tuli kylmä kesäkuu ja kasvit lopetivat kasvun lähes kokonaan. Itse kasvatetut, minikokoisina istutetut, samettiruusut eivät kasvaneet milliaakaan kolmeen viikkoon, mutta loppukesästä olivat kyllä tosi komeita. Kesäkuun viimeisenä sunnuntaina koko valtakunnassa oli Avoimet puutarhat 2014 -päivä, johon puutarhamme myös osallistui ja juuri silloin sade yllätti, mutta ei se haitannut kävijöitä, joita pihallamme kävi n. 100 henkeä. Myös Ruokosen puutarha naapurissa oli avoinna ja väkeä kävi suunnilleen yhtä paljon. On mielenkiintoista tavata ihmisiä jotka ovat pihoista kiinnostuneita ja juttua riittää samoista asioista. Puutarha on kyllä avoinna jatkossakin, vaikka ei mitään vakituista päivää olisikaan määrätty.

Suurimmaksi osaksi kaikki kasvit, kuumasta loppukesästä huolimatta, selvisivät hyvin, vaikka vettä kannettiinkin paljon. Liljakukkoja oli runsaasti ja niitä sai metsästä päivittäin ja kukkien lehtiin kirvat pistelivät reikiä, muuttaen lehdet lähes pitsimäisiksi. Muutakin vahinkoa tapahtui, kun Helena myrsky pirstoi ja kaatoi ison kuusen hyvin kasvuun lähteneen pilvikirsikan ja lumimarjapensaan taimien päälle. Eiköhän ne siitä kuitenkin selviää.

Hyötykasveista kurkku- ja tomaattisato oli kohtalainen, jopa hyvä. Ufokurpitsaa ja muuta kesäkurpitsaa tuli runsaasti, mutta talvikurpitsat jäivät odotettu pienemmiksi, riittivät kyllä omiksi tarpeiksi.

Omenia tuli niin, että joka aamu oli kerättävä ja hilloa keitettiin useita kymmeniä litroja, sekä mehua teetettiin puristamalla runsaasti. Koko talveksi varmasti riittää.

Nyt ovat kukat jo suurimmaksi osaksi taipuneet aikaisin tulleille pakkasille, syysasterit ja jotkut kultapiiskut vielä sinnittelevät, sekä komeat maksaruohot kukkivat seinän vieressä. Talventörröttäjäkin riittää mukavasti. Krookuksien ja tulppaanien mukuloita on istutettu kevättä odottamaan.

Omat talvikurpitsat jäivät aika pieniksi, mutta toisin oli Kivikuusentien asualla Eerolan Maaritilla, joka kasvattaa jättikasviksia ja osallistuu niillä SM- kisoihinkin. Kisat järjestettiin tänä vuonna Mustilan Arboretumissa. Maarit toimii myös Suomen Jättikasviyhdistyksen sihteerinä ja häneltä voi kysellä lisää, jos on kiinnostunut jättiläisten kasvatuksesta.

Pirkko Paavola

Meitä nuorimpia oli vain kahdeksan, vaikka kuulumme suuriin ikäluokkiin vuonna 1948 syntyneinä. Luokkakuvan takarivissä on 11 jatko-pätkäläistä, jotka vaikuttivat jo lähes aikuisilta. He kävivät koulua eri aikaan ala- ja yläkoulun kanssa. Yläkoulun opettaja Unto Mettälä oikealla. Alakoulun opettaja ei halunnut tulla koulukuviin.

Alakoulun aloitus

Kotini ikkunasta näkyi Niinimäen alakoulun punainen rakennus, jossa aloitin ensimmäisen luokan vuonna 1955. Sisäänkäyntejä oli kaksi. Oikeanpuoleisesta kuljettiin eteiseen, mistä oikealla oli alaluokka. Opettajan pöytä ja liitutaulu olivat perällä. Ikkuna oli sekä oikealla että takana. Vasemmalla seinällä oli pönttöuuni. Luokahuone oli täynnä kahdenistuttavia pulpetteja, oli hyvin ahdasta.

Eteisestä vasemmalle oli tilava huone, missä alakoulu oli silloin, kun kävin kouluun kuunteluoppilaana tutustumassa. Siinä myös askartelimme ja myöhemmin ruokailimme. Vasemmanpuoleisesta ulko-ovesta kuljettiin huoneeseen, jossa leikittiin ja vietettiin lauantain viimeinen tunti, niin kutsuttu yhteistunti. Saattoi siellä olla myöhemmin poikien höyläpenkit.

Alakoulun opettaja Klaara Huttunen oli pienikokoinen ja pyöreänoloinen yksineläjä. Hän vaikutti suorastaan äidilliseltä ja näytti yleensä aina hymyilevältä. Käsittämättömältä tuntuu, että hän lähti aikaisin aamulla linja-autolla Anjalasta Korialle, mistä hän polki pyörällä noin kuuden kilometrin matkan kouluun ja iltapäivällä tietenkin takaisin. Talvella hän käytti myös potkukelkkaa.

Pula-ajan johdosta luokkamme ei saanut omaa aapista, vaan jouduimme opettelemaan lukemista jotenkin muuten. Se oli jonkinlainen pettymys. Olin saanut lahjaksi aapiskirjan kaksi vuotta ennen koulun alkua ja olin ilmeisesti oppinut jotenkuten lukemaan ennen koulua, koska tavaaminen piti opetella ja ng-äänne oli aivan uusi ilmiö. Muita uusia kirjoja kyllä saimme ja toisen luokan lukukirjat olivat aivan uudet. Ne piti tietenkin luovuttaa seuraaville tulijoille.

Kirjat ja vihott paperoitiin ja pienessä luokahuoneessa oli tunnelmaa. Uudet kirjat tuoksuiivatkin aivan ihmeellisiltä. Muuten koulun alku on jäänyt muistissani hämärään, mutta viikon koulua käytyäni ilmoitin kotona, ettei minua enää huvita mennä kouluun. Minut kuitenkin lähetettiin seuraavallakin viikolla koulutielle, jota jatkui 23-vuotiaaksi saakka.

Istumajärjestys

Yhdyksluokassa olivat I – III luokat, vanhemmat istuivat perällä ja ekaluokkalaiset aivan edessä. Pulpetteja vaihdettiin aina silloin tällöin, jottemme kasvaisi yhteen suuntaan kiero. Samalla pulpetit

siivottiin ja tavarat järjestettiin. Kaikki nostivat pulpetin kannen pystyyn ja touhusivat tavaroidensa kanssa. Kirjojen ja vihkojen lisäksi pulpetissa säilytettiin ruokaliinaa, mustekynää ja sen pyyhintä sekä mustepulloa omassa telineessään. Toisella luokalla istuin Immon vieressä ja koska meillä oli samanlaiset kaksikerroksiset pennaalit, sijoitimme ne symmetrisesti rinnakkain omiin pulpetteihimme. Reppua tai laukkaa pidettiin pulpetin jalkatilassa. Vastattaessa opettajan kysymykseen nousiin seisomaan pulpetin viereen.

Laskentoa ja kirjoittamista

Olin saanut lahjaksi laskuaapisen jo ennen kouluun menoa. Siinä oli punahattuisia tonttuvia, jotka siirtelivät palikoita yhteen. Niissä oli eri määrä pisteitä kuvaamassa numeroita. Yhteenlasku ja vähennyslasku eivät tuottaneet ongelmia. Kertolaskua opeteltaessa kysyin isältä, millaista sitten jakolasku on. Hän otti esimerkiksi $12 : 4$, teki jakokulman ja kysyi, montako kertaa neljä menee kahteentoista. Hoksasin, että kolme kertaa neljä on kaksitoista. Seuraavalla laskentotunnilla ylvästelin, että olin kotona harjoitellut jo jakolaskuakin. Opettaja neuvoi harjoittelemaan mieluummin kaunokirjoitusta, koska käsialani oli huono.

Puisessa varressa pidetyn teräväkärkisen mustekynän käyttö oli melko kamalaa. Sotkua meinasi tulla väkisin. Mustetta tuli terään joko liian vähän tai paljon. Piti yrittää muistaa olla koskettelematta märkää mustetta. Opettaja kaatoi pieniin mustepulloihiimme tätä pahasti tahraavaa ainetta suuresta nelikulmaisesta pullosta. Ainekirjoitusta harjoiteltiin myös kotona.

Käsitöitä

Siinä vaiheessa, kun olimme oppineet kirjoittamaan, valmistimme kotoa tuoduista tilkuista monikerroksisen mustekynänpyyhkimen. Sen keskelle ommeltiin kahden puolen nappi.

Teimme myös neulatyynyn. Kankaat tuotiin taas kotoa. Vanua ja kaunista nyöriä oli opettaja hankkinut. Minulla oli punaruudullista hamekangasta, johon sopi punainen nyöri. Olaville oli äiti antanut kaunista ruskeaa kangasta. Siihen kiinnitettiin keltainen nyöri. Ihailin ja kadahdin värivalintoja. Tyynyn keskelle laitettiin pahvia, jotteivät neulat menisi tyynyn läpi. Tämä oli mielestäni hieno keksintö, sillä äidin neulatyynyä piti varoa juuri sen vuoksi, että sisällä saattoi olla neuloja. Kangas kiinnitettiin liimalla pahviin. Tässä yhteydessä opettaja aivan kiljahti, kun joku pojista puristi liimatuubia keskeltä. Siitä seurasi kunnan puhuttelu, ettei koskaan

saa niin tehdä: tuubi voi hajota väärästä päästä. Tämän olen muistanut hyvin läpi elämän; olenkin inhonnut hammastahnatuubin väärin puristamista!

Alakoulun käsityöt olivat samoja koko luokalle, tytöille ja pojille. Sahasimme lehtisahalla leikkuulaudan ja henkarin. Sahan terät olivat langanohuita ja pieni väärä liike sai terän katkeamaan. Opettaja piirsi henkarin keskelle mustekynällä turbaanipäisen miehen ja tälle kauniit silmät ja suun. Leikkuulaudassa oli vaikea lintukuvio. Kevätjuhlan yhteydessä käsityöt olivat esillä kotiväen katseltavina.

Kutomista ryhdyimme opettelemaan kaulahuivin tai oikeammin kaulurin teolla. Nykyisin tätä toimenpidettä kutsutaan neulomiseksi. Punaisesta langasta alkoi syntyä ensin levenevä ja sitten kapeneva salmiakinmuotoinen lappu. Kudottiin koko ajan oikeaa ja pinnasta tuli elävä. Sitten neulottiin kaksi eri palaa, jotka yhdistettiin toisiinsa kujaksi. Varsinaisen kaulahuivin jälkeen toistettiin kuja ja lappu. Kun laput sujautettiin ristiin, huivi pysyi hyvin kaulassa.

Teksti: Eija Mänty

Valokuva: Eija Männyän kuva-arkisto

Syksytuuli ja soittelee

*Syksytuuli jo puunlatvassa soittelee meille,
hallakin öisin kuvionsa laatii teille,
maalaille myös kauniiksi pihamaat,
jo ruskaan pukeutuneet ovat metsät, haat.
On ilmassa ripaus tuntua syksyisen sään,
vaikka kesän rippeet vielä luonnossa nään.*

*Kävi kevättoivomukseni lämmöstä toteen,
ei tarvinnut kesällä vilua potee,
vaan paistoi päiviä ja hellettä pukkan,
lämpöennätyksetkin uusiksi rukkan.
Ei vaatetta tarvittu, kuin shortsit ja toppi,
näin pukeutui kaikki, jopa pahainen kloppi.*

*Olivat kasvitkin janoissaan ja huusivat vettä, vettä,
kastelukannuja juoksetettiin niin, että, että
tuntuivat kädetkin lisää pituutta saavan,
kun vettä upposi niin paljon kuivaan maahan.
Kukat kyllä kiittivät kauniisti kukkien,
ihanaiset perhoset kukkiinsa houkuttaen.
Vielä ylväänä seisovat syksyiset asterit
nuo hallaa uhkaavat kukkien mestarit.*

*Tänään taivaalla lintujen auran näin,
kulki matkansa niillä etelään päin.
Mietin, jos Peukaloinen olla minä voisin,
niin hanhen selässä itselleni matkan etelään soisin.
Talveni vaihtaisin siellä lämpimään kesään,
keväällä taas palaisin takaisin omaan pesään.
Tämä oli vain ajatus pienen hetken,
päätteeksi sen tein metsäretken
nauttien syksystä, kauniista niin,
joka meille taas jälleen annettiin.*

HYVÄÄ SYKSYÄ

Pirkko

Uudet asukkaat

Kyläyhdistys toivottaa uudet asukkaat tervetulleiksi!

Antti Bäckman,
LVI-asentaja, peltiseppä.
Riia Bäckman, lähihoitaja.
Vilho Linerva 3v.
Oivontie 2b.

Hevossuolla **Aila ja Reijo Eklund** remontoivat ensin vanhat piharakennukset tosi hienoon kuntoon ja rakentavat nyt uutta pää-rakennusta vakituiseksi asunnokseen osoitteessa **Koriantie 534B**

Loppukesästä muuttivat **Leena Peltola os. Martikainen ja Pekka Kytösaho** Leenan lapsuudenkotiin os. **Koriantie 491**. Myyjänä toimivan Leenan ja taksinkuljettaja Pekan työmatkat suuntautuvat Kausalaan.

Tarmo-osaston toiminnasta

Keväinen kuntokierros Niinimäessä kokosi runsaasti osallistujia.

Valaistun kuntoradan kunnostustyöt ovat työllistäneet talkooväkeä. Ukkosmyrskyn jäljiltä korjattiin ensin kaatuneet puut pois radalta ja suoritettiin tolppien kuntotarkastus. Aikansa eläneet tolpat on korvattu uusilla ja vanhojen valaisimien kiinnityksiä paranneltu. Sähkötyöt osoittautuivat odotettua mutkikkaammiksi, sillä osa sähkökaapelista jouduttiin uusimaan vahvemmaksi. Toistuvat myrskyt olivat pätkieneet vanhaa kaapelia jo liian usein. Uusi kaapeli vedettiin maastoon ja marraskuun alkupäivinä saatiin valot jälleen toimintaan.

Edellistalven aikana ei lumipulan takia saatu yhdyslatua Korian suuntaan tehtyä. Toiveissa on parempi lumitalvi, latupohjan raivaus- ja merkintätyöt on tätä kirjoitettaessa jo aloitettu.

Arjen Turva -bankkeen puitteissa kylätalolla järjestettiin 27.10. Hätäensiapukurssi. SPR:n ensiavun ja terveystiedon kouluttajan antama opetus oli mielenkiintoinen ja tarpeellinen täällä laitakaupungilla, johon ambulanssin tulo saattaa kestää kauan. Kolmetoista tyytyväistä kurssilaista kuvassa.

Helmasen Helillä on v. 2001 valmistuneessa tarpeettomaksi käyneessä navetan maitoahuoneessa oma versta. Taitavana käsillätekijänä ja nykyaikaisella Husqvarna brodeerauslompelukoneella syntyy erilaisia broderauksia pyyhkeisiin ym. tekstiileihin asiakkaan toiveiden mukaan. Lisäksi tulee pientä myyntiä erilaisista helmikoruista ja koriste-esineistä.

MIKKELÄN TILA

- AAMIAISMAJOITUS
- TILAUSRUOKAILUT
- KOKOUKSET

Kukkomäki 59, 45610 KORJA, Puh. 040-5104143, www.mikkelafarm.net

Koivusaaren tilan tuotteita

myytävänä Alppiruusun Tuottajatorilla

- Kotileivonnaisia • Jauhoja • Ryynejä • Käsitöitä •

Niinimäen ja Teuroisten kyläläiset - osallistukaa tämän lehden tekoon!

Toivomme juttuja, valokuvia, ilmoituksia perhetapahtumista ja merkkipäivistä. Edellä mainitut sekä kylissä toimivien yhdistyksien tiedotteet ovat ilmaisia.

MAKSULLISET MAINOKSET Julkaisemme myös maksullisia ilmoituksia hintaan 1 euro/palstamillimetri. Pienin rivi-ilmoitus on 10 pmm=10 euroa. Osta, myy, vuokraa, vaihda, mainosta yrityksesi palveluita.

SEURAAVA NIINIMÄEN NURKKA ilmestyy keväällä 2015, aineistot Näkin Mirjalle huhtikuun 2015 loppuun mennessä sähköpostilla: mirja.nakki@mnoy.fi. Mikäli et käytä tietokonetta, voit toimittaa tekstit myös lähimpänä asuvalle kyläyhdistyksen hallituksen jäsenelle, Teuroisissa Halsolan Pertille.

KIRJASTOAUTO

pysähtyy 2014 parittomien viikkojen maanantaisin:

- Teuroisten kylätalo klo 17.55-18.15 os. Teuroistentie 261
- Niinimäki Hyötis klo 18.30-18.45 os. Jänkhäntien tiehaara
- Kukkomäki klo 18.55-19.15 os. Pärnäojantie 374

Käyttäkäämme kirjastoautoa!

Niinimäen kyläyhdistyksen hallituksen jäsenet yhteystietoineen 2014:

Puheenjohtaja Pauli Turkia, puh. 040-5881915, pauli.turkia@kymnet.net
Varapuheenjohtaja Matti Ojala puh. 050-5824630, matti.ojala1@gmail.com
Sihteeri Päivi Suikkanen, puh. 040-8483051, paivi.suikkanen@ssuikkanen.inet.fi
Rauno Kaukonen, puh. 0400-657 129, rauno.kaukonen@pp2.inet.fi
Jana Priha puh. 0400-354937, jana.priha@pp.inet.fi
Teija Laukkanen puh. 040 4146288, teija.laukkanen@yit.fi
Rauni Pakkala puh. 040-5596065, rauni.pakkala@gmail.com
Rahastonhoitaja Pirkko Paavola, puh. 0400-125 525, pirkko.paavola45@kotikone.fi

TONTTIASIAMIEHET:

Teuroisissa Pertti Halsola, puh.05-3817766, 040-5722060

Niinimäessä Pauli Turkia, puh. 040 5881915
 Tonttiasiamiehen voit ottaa yhteyttä, jos olet kiinnostunut joko myymään tai ostamaan tontin Niinimäen tai Teuroisten alueelta. Tonttiasiamiesten on tarkoitus saattaa kysyntä ja tarjonta kohtaamaan, itse kaupanteko on sitten kokonaan ostajan ja myyjän välinen asia.

www.kymenkylat.fi/niinimaki/

Vedestä.....

Vesirintamalla ei mitään maata mullistavaa ole viime aikoina tapahtunut. Kouvolan vesiosuuskunnat ry:n, vesiosuuskunnat iskuun – hankkeet ovat edenneet suunnitelmien mukaisesti.

Tilaisuuksia on tähän mennessä järjestetty 30 kpl. Osallistujia tilaisuuksissa runsaat 400 henkeä.

7.6-14 osuuskuntamme verkossa suoritettiin välillä Hongisto–Teuroisten paloposti possutus harjoitus. Verkosto todettiin, lukuun ottamatta kirkonkylän puolelta Kouvolan veden verkosta kulkeutunutta ruostetta, puhtaaksi. Edelleen hankkeen puitteissa 11.10-14 toteutettiin osuuskuntamme verkossa ja kylätalolla Erityistilanne harjoitus. Osallisena Kouvolan vesi sekä kaupungin ympäristöpuoli aina päällikköä myöten kouluttajan lisäksi. Harjoituksessa luotiin kuvitteellinen tilanne että verkosto oli saastunut. Tiedotusta ja verkoston kloorausta myöten käytiin läpi ne toimet jotka tositilanteessa jouduttaisiin suorittamaan. Tällaisessa harjoituksessa tulee esiin aina asioita joita ei etukäteen osaa ennakoita. Kun on totuttu että vesi tulee kun raanan avaa niin herkästi pienestäkin harjoitus katkoksesta saattaa joku pahastua. Kuitenkin kaikki tähtää pidemmän päälle vesihuollon häiriöttömän toiminnan varmistamiseen. Mikäli esim. vesiverkosto saastuisi vaikka jonkun ulkopuolisen aiheuttajan toimesta niin vesilaitoksella on oltava valmius aloittaa desifiointitoimet 6 tunnin kuluessa saastumisepäilyn tultua julki. Tällöin ei kysyttäisi sopiiko venttiileitä sulkea, vaan tilanne hoidettaisiin enempien vahinkojen välttämisen edellyttämin toimin.

Uudistettu osuuskuntalaki tuli voimaan kuluvan vuoden alusta, siinä ei mitään maailmaa kaatavaa ole osuuskuntien kannalta. Vuodesta 2008 lähtien valmistellun Vesihuoltolain Presidentti vahvisti 1.9.2014. Lakiin liittyy kytköksiä moniin muihin säädöksiin, tuntuukin että asiasta on paikallaan laatia tiivistelmä josta ilmenee mitä kaikkea velvoitteita osuuskunnillekin aiheutuu.

Kuluvan vuoden aikana on rakennettu yksi jätevesiliittymä, kapasiteettia verkosta löytyy. Osuuskuntamme on hyväksytty kaupungin ympäristöpuolen päätöksellä vesilaitokseksi siinä kuin Kouvolan vesikin, edellyttää mm. vesinäytteiden ottoa. Allekirjoittanut on hoitanut tähän asti asian, jatkoon hallitus valtuutti Ruokosen Arjan.

Osuuskuntien toimesta on kerätty allekirjoituksia kuntalaisaloitteeseen, asia alkaa olla loppusuoralla. Kouvolan veden osalta 35 % tukkualennukseen ei oikein hoidettuna tarvita kaupungin varoja euroakaan. Kymen veden osalta nähtävästi hieman.

*Raikkaan veden makuisin Terveisin!
31.10.2014 Pertti Halsola*

Possutus harjoitus kesäkuussa

Teuroisten kylätalon iso päätyasunto vapautuu 1.12.2014.

Tilaa on noin 170 m² kahdessa kerroksessa.
Vuokra 600 € + vesi- ja sähkönkulutus mittarin mukaisesti.
Lisätietoja: 040 7746 111/Pertti tai 050 380 2745/Heli

Grillikatoksen kattotyötä

Teuroisten kylätalon pihamaalle alkoi nousta grillikatok juhannuksen jälkeen. Talloilla noussut katos "vihittiin" käyttöön lokakuun 5. Kunnan grilli/kotakeittiö jää odottamaan parempia aikoja. JEV-säätiöltä saamamme apuraha ei riittänyt suunnitelmamme toteuttamiseen. Katos sopii moneen käyttöön. Kylätalon asukkaiden, juhlia pitävien, saunojen, lenkkeilijöiden tai muuten vaan kylällä piipahtavien suojapaikkana.

Teuroisten kyläyhdistyksen sääntömääräinen syyskokous ke 26.11.2014 klo 17.30

Valitaan yhdistykselle uusi hallitus vuodelle 2015, käsitellään muut sääntömääräiset ja esille tulevat asiat. Toivomme runsasta osanottoa kylältä.
Teuroisten kyläyhdistys ry:n hallitus.

Kahvitarjoilu 17.00 alkaen. Tervetuloa!

TEUROISTEN KYLÄYHDISTYS RY:N HALLITUS 2014

Puheenjohtaja **Pertti Halsola**
puh. 040 774 6111, pertti.halsola@pp.inet.fi

Vpj., rah.hoitaja **Heli Räikkönen**
puh. 050 380 2745, heli.raikkonen@outlook.com

Sihteeri **Eira Vertanen**
0400 156 714, eira.vertanen@hotmail.fi

Emilia Salminen
Jukka Tallgren
Heli Helmanen
Pekka Nissilä

Monenlaista tietoa ja ajankohtaista asiaa teuroinen.fi

Nauriit kuoppaan ja akat pirttiin

Syksyn tultua on ”saatu nauriit kuoppaan ja akat pirttiin”, jo tuttua sanontaa lainaten. Nyt nää akat, siis tässä tapauksessa Martat, ovat käynnistäneet toimintansa.

On käyty sienestämässä, satoa tuli vaihtelevasti, mutta ainahan se ei olekkaan pääasia, että korissa on jotain. Monille on tärkeää että tapaa tuttuja ja pääsee vaihtamaan kuulumisia. Erinomaisena sienituntijana meillä oli Kultasen Raili. Hän kertoi mitä voimme syödä ja mitkä sienet heitämme nopeasti pois. Paljon löytyikin erilaisia sieniä.

Sukkaa on kudottu ohjeen kanssa ja ilman, tähän on sitä ominta meille martoille.

Jo perinteistä Maakirkkoa vietimme tänään kylätalolla. Tilaisuus on ollut jo vuosia kylänväen ohjelmassa. Martat ja lähetysväki on vuoroin kahvittaneet kirkkoväen. Seurakunnasta on mukana pappi ja kanttori ja kolehti on kerätty lähetysseuran kautta Venetsuelalaiselle lastenkodille tai muuhun heidän osoittamaansa kohteeseen.

Syksyn toiminta huipentuu konserttimatkaan K:laan. Ensin syödään hyvin Voikkaan Klubilla jonka jälkeen on vuorossa Laura Voutilaisen, Virve Rostin ja Jari Sillanpään konsertti Jäähallilla. Varmasti se tuo valoa ja lämpöä syksyn harmauteen.

Näistä kylmistä ja harmaista päivistä selviämme parhaiten kun laitamme yllemme lämmintä vaatetta, puita uuniin ja ennenkaikkea, ainakin yritämme itse ajatella ja suhtautua toisiimme myönteisesti. Emmehän me kaikki voida olla samanlaisia ja samoin ajattelevia ja tekeviä. Mutta kaikkia meitä kuitenkin tarvitaan ja olemme kukin tahoillamme tärkeitä ja korvaamattomia.

Kiitollisin mielin Marja-Liisa

Teuroinen osallistui Meidän maaseutufestivaaleille 9-10.8.2014 näyttävästi. Oli Teuroinen -pyyhkeitä ja -paitoja myytävänä sekä suosittuja Helmasen Helin ja Turkian Tarjan erilaisia kädentaitotuotteita runsaasti. Hauskalla reikäpelillä oli suuri suosio kaikenikäisten keskuudessa. Jokainen kävijä sai vielä ”lehmäkarkilla” suunsa makeaksi.

Lampaat saivat ruisleipää ja me tietoa lampaiden hoidosta.

Musta tomaatti ja sininen peruna

Saavumme viihtyisään pihaan Teuroisten kyläporukan kanssa. Ensimmäiseksi näemme lammassaitauksen, jossa on ruskeita, mustia, valkoisia ja mustavalkoisia lampaista. Sen jälkeen menemme katsomaan tomaatteja, muutamissa on jo kukat. Pieni kasvihuone on täynnä tomaatteja, niitä on pöydillä, ampeleissa ja lattialla. Kasvihuoneelta lähtee polku kanalalle. Siellä on neljä kukkoa ja kanoja ei edes saanut lasketuksi, ne olivat niin nopeita. Sitten jakaudumme ryhmiin ja osa lähtee katsomaan perunoita. Useimpien mielestä peruna on vain keltainen ja pyöreä, se ei ole totta. Menemme sisään pieneen rakennukseen, näemme monta laatikkoa jotka on jaettu osiin ja ne ovat täynnä perunoita. Saamme ostaa perunoita eurolla per kappale. Minä ostan sinisen perunan ja veljeni ostaa punaisen. Menemme vielä ostamaan tomaatin taimia. Lopuksi vielä haastatellaan tomaattien kasvattajaa Nina Petelius-Lehtoa. Syömme vielä eväitä ja lähdemme kotiin hyvillä mielin, perunoita, tomaatteja tai kumpaakin mukamamme.

Kysymykset Ninalle.

Mistä taimiharrastus sai alkunsa?

Tomaattiharrastus alkoi pikkutyttönä, kun keräsin naapurin tädin puutarhasta kukkia. Äiti käski mennä pyytämään naapurin tädiltä anteeksi. Silloin päätin että perustan puutarhan josta pikkutyöt saavat kerätä kukkia. Tomaattiharrastuksen ansiosta saan nauttia monista tomaateista jotka ovat kaikki erilaisia, kaupasta saa vain muutamaa lajia.

Mistä hankit siemenet?

Tilaan siemeniä Englannista ja Amerikasta. Ostan Eestistä, Suomesta ja Ruotsista ja saan ystäviltyä ympäri maailman.

Kuinka harrastus on sujunut?

Taimiharrastus on sujunut hyvin. Vuodet ja kesät ovat aina erilaisia, joten koskaan ei tiedä miten paljon satoa tulee, jos tomaatteja on paljon, teen niistä murskaa pakastimeen.

Mitä lajeja sinulla on?

Minulla on valkoisia, vaaleanpunaraitaisia, vaaleanpunaisia, puna-oranssiraitaisia, oransseja, punaisia, vihreitä, vihreäraitaisia, ruskeita ja melkein sinimustia tomaatteja.

Mikä on lempitomaattilajikkeesi?

Lempilajini on Zlatava

Miten hoidat tomaattejasi ja mitä lannoitetta käytät?

Tomaattien hoito on helppoa, poistan varkaat, lannoitan ja kastelen. Lannoitan luonnon lannoitteella kuten kanankakalla ja lampaan villalla.

Toimittajat Ida Puumalainen ja Ellinoora Ollikainen